

Thơ-mộng

Hải-Vân Phạm-Văn-Hải

Một Nhánh Sông - Phạm-Văn-Hải

Gần như suốt cả đời, lúc nào hấn cũng cảm thấy cô-đơn.
Mọi người biết nói, hấn cũng biết nói. Nhưng hấn nói, chẳng ai muốn nghe. Nhớ lời dạy của người xưa:
"Người khôn ăn-nói nửa chừng.
Để cho người dại nửa mừng nửa lo."

Nhiều khi hẳn nói khản cả cổ, người ta còn không hiểu, thỉnh-thoảng còn muốn học làm người khôn, nói lấp-la-lấp-lửng. Làm bao nhiêu người hiểu lắm.

Chẳng lẽ nói nửa chừng với lấp-la-lấp-lửng khác nhau?

Đó là thời-gian đã khôn-lớn, sau bao nhiêu năm sống ở đời, còn gian-truân như vậy; nói gì ngày còn trẻ, nhất hơn thỏ đẻ. Ngày đó, hẳn không quen ai, không dám nói với ai; nên không có kỉ-niệm. Bây giờ dù có tưởng-tượng cũng không thấy được một bóng-hình xưa.

Cách đây khá lâu, trong những ngày-tháng cô-đơn nhất, hẳn được bạn-bè giới-thiệu cho một người trẻ hơn bốn năm tuổi.

- Tôi có một cô bạn, tên là Vân-Thanh¹, cũng lẻ-loi như anh. Tên đã đẹp, người còn đẹp hơn. Vừa đẹp lại vừa hiền; công-ăn-việc-làm tốt. Để tôi kết-hợp cho hai người.

- Dạ.

Bằng lòng hay không bằng lòng, hẳn cũng chỉ “dạ”.

Ngày gặp mặt, hẳn làm một bài thơ để ghi-nhớ.

Một tháng sau, bà mai hỏi:

- Hai người đã dẫn nhau đi chơi chưa?

- Dạ, chưa.

- Trời đất ơi! Người đẹp như thế mà chê nổi gì!? Hay là anh cù-lần thật!?

Hẳn cười nhận lỗi.

- Cù-lần thì cũng một vừa hai phải thôi chứ!

Bà mai lại phải dẫn hai người đi xem đại-nhạc-hội. Bà cố-tình cho hai người ngồi bên nhau. Cả buổi không biết hẳn có nói được câu nào không.

Tối hôm ấy, mọi người rủ nhau đi ăn. Cũng may, hẳn còn đủ khôn-ngoaan để trả tiền.

Lúc chia tay, bà mai dặn:

- Chiều mai, chúng tôi bận, nhờ anh dẫn Vân-Thanh đến khu Việt-Nam mua mấy thứ lặt-vặt. Không phải bây giờ đâu. Bây giờ thì chỉ đưa về nhà thôi.

¹ Không có người thật, nên tưởng-tượng cho đỡ buồn. Vân-Thanh cũng được, Thanh-Thanh cũng chẳng sao. Nhưng phải là đẹp và hiền.

- Dạ.

Một tháng sau nữa, bà mai nói với hấn:

- Anh à! Tôi đã nói với anh rồi: cù-lần thì cũng một vừa hai phải thôi. Cù-lần quá người ta chịu không được!

- Tôi có làm gì sai-quấy đâu!

- Muốn hôn tay thì hôn đại đi, lại còn kiếm chuyện xin phép, để cho người ta từ-chối! Người ta từ-chối tức là người ta bảo nhào tới đi. Anh không hiểu vậy sao!?

Hấn cười, có vẻ đắc-chí.

Hôm dẫn người đẹp đến khu Việt-Nam, hấn đã đưa cô đi ăn ở một tiệm nổi tiếng về món chả cá. Hai người hợp nhau lắm. Về nhà, nhà cô chứ không phải nhà hấn, hai người còn nhỏ to tới chín giờ tối.

Từ đó, ngày nào hấn cũng tới nhà Vân-Thanh. Chỉ mấy hôm, hấn đã tự-động đổi “tôi” thành “anh”. Trước khi ra về, hấn nói:

- Đúng mười ngày nữa, cho anh hôn tay một cái.

Vân-Thanh vừa cười vừa lắc đầu:

- Ừ ừ.

Hấn hiểu “Ừ ừ” là “Không được đâu”. Nhưng không sao. “Không được đâu” tức là “được”.

Hai người càng ngày càng thân hơn. Hết chuyện cá-nhân đến chuyện gia-đình, chuyện bạn-bè, chuyện gì cũng nói cho nhau nghe.

Mỗi ngày, trước khi ra về, hấn nhắc:

- Tám ngày nữa, cho anh hôn tay một cái.

- Ừ ừ.

.....

- Năm ngày nữa, cho anh hôn tay một cái.

- Ừ ừ.

Chuyện xin phép hôn tay đến tai bà mai. Hấn đã đoán trước, thế nào họ cũng kể cho nhau nghe.

- Ngày mai, cho anh hôn tay một cái.

- Ừ ừ.

Đúng ngày hẹn, hấn lờ đi.

Thêm một ngày, coi như chuyện đã qua.

Thêm một ngày nữa, đang lúc nói cười vui-vẻ, Vân-Thanh xuống giọng, than-thở:

- Hôm nay ở sở, không biết vô-ý thế nào, tay bị kẹt vào cánh cửa tủ đựng hồ-sơ.

- Có đau lắm không?

- Đau chứ! Lúc đó tưởng chết được.

- Cho anh xem!

Hắn cầm tay Vân-Thanh vuốt-ve. (Lạ thật! Bị kẹt tay vào cánh cửa tủ hồ-sơ mà không thấy dấu-vết gì hết!) Rất từ-tốn, hắn hôn lên chỗ bị đau, hôn nhẹ-nhẹ.

- Ngày con anh còn nhỏ, đứa nào bị đau chỗ nào, anh chỉ hôn một cái là hết.

Hắn hỏi cô:

- Hết đau chưa?

Cô cười:

- Chưa!

Hắn lại đưa lên môi hôn tiếp.

Cô kéo tay lại, nhẹ lắm.

- Hết đau rồi!

Hắn không buông, cầm thêm tay bên kia.

Thời-gian êm-đềm trôi bồng-bềnh vào cõi tiên.

Lúc ấy hai người đang đứng. Hắn kéo Vân-Thanh sát vào người, hôn nhẹ lên trán, vờn xuống má. Hương thơm nhẹ-nhẹ.

Phần này, Vân-Thanh không cho bà mai biết.

Bà mai tiếp-tục trách hắn:

- Tôi như anh, thì đã lên giường từ lâu rồi.

Hắn cười. Trong đầu hắn là hình-ảnh hai người quần-quýt ở phòng khách, không phải ở trên giường. Họ không có đủ kiên-nhẫn để đưa nhau vào phòng ngủ.

Bà mai nói gì hắn cũng cười. Không cười thì “dạ”. Không “dạ” thì cười. Bà nghi-ngờ, hỏi cô bạn.

- Hai người đã có gì với nhau chưa?

Lúc đó, Vân-Thanh mới thú thật:

- Chỉ là “tai-nạn” thôi.

- Có thơ-mộng không?

Vân-Thanh cười:

- Ông lạ lắm! Đỡ không kịp. Xảy ra lúc nào mình cũng không biết nữa. Người tưởng là chậm-chạp mà mạnh hơn vũ-bão.

Thời-gian êm-đềm rồi cũng bay đi. Mỗi lần nhớ Vân-Thanh, hẳn lại nghĩ đến mấy câu thơ kỉ-niệm:

Ngày tôi gặp Vân-Thanh²,
Trời cuối thu mưa lạnh.
Bao hoa-lá trên cành,
Bỗng xanh như màu lúa.

Nét mặt hiền như lụa;
Đôi mắt sáng trăng sao.
Mình hẹn nhau thửa nào.
Tiền-duyên hay kiếp trước.

.....

Hải-Vân Phạm-Văn-Hải
02-05-2010

² Không có người thật, nên tưởng-tượng cho đỡ buồn. Vân-Thanh cũng được, Thanh-Thanh cũng chẳng sao. Nhưng phải là đẹp và hiền. Phải đẹp và hiền mới thơ-mộng được.